

திருமங்கை ஆழ்வார் பாடிய பழமொழியால் பணிந்துரைத்த பாட்டு

ந. சபா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, அரசினர் மகளிர் கலைக்கல்லூரி, சேலம்-636008, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Song of Proverbs by Thirumangai Aalwar

N. Shubha a,*

^a Department of Tamil, Government Arts College for Women, Salem -636008, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

drnshubhas@gmail.com

Received: 03-07-2022

Revised: 06-09-2022

Accepted: 20-10-2022

Published: 12-12-2022

ABSTRACT

Proverbs are used as gateways to express the thoughts, living conditions and beliefs of the society. Proverbs also express the cultural elements. In that way in Vaishnava religious songs, especially in the hymns, Alwars have used proverbs to preach, moralize and rebuke indirectly. Thirumangai Alwar has used many proverbs. In particular, it is known that proverbs are used in the places where the mother sympathizes with the Lord (Kannan) in an attempt to connect the heroine (Parakala Nayaki). In particular they have been divided into the categories of biological elements, metaphorical welfare, emotional and religious philosophical elements. As it fully composed of proverbs it is called "Song of Proverbs".

Keywords: Vaishnavism, Proverb, Thirumangai Azhwar, Religious, Philosophical, Biological, Lord Krishna, Non- Animate Elements, Heroine Parakala Nayaki.

முன்னுரை

மொழி எழுத்துருவம் பெறுவதற்கு முன்பே வாய்மொழி இலக்கியங்கள் தோன்றியன என்று கூறலாம். அந்த வகையில் இலக்கிய வகைமைகளுள் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படுவதும் செல்வாக்குப் பெற்றதுமான பழமொழிகள் வாய்மொழி வழக்கில் இடம்பெற்றவை. சமூகத்தின் சிந்தனைகளையும் வாழும் சூழல்களையும் பழக்கவழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும் வெளிப்படுத்தும் வாயில்களாகப் பழமொழிகள் அமைந்துள்ளன. மக்களின் வாழ்க்கை அனுபவக் கூறுகளே பழமொழிகள் ஆகும். அவை, மக்களது வாழ்வுடன் வாழ்வாக பின்னிப் பிணைந்து விட்டன என்று கூறலாம். தமிழ் இலக்கியங்களில் நாட்டுப்புறஇயல் கூறுகள் பரவியிருப்பதைக் காண முடிகின்றது. அந்த வகையில், தமிழ் வைணவ நூலான நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தைப் பாடிய ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள் திருமங்கை ஆழ்வார் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவர் பாடிய பாசுரங்களில் நாட்டுப்புறக்கூறான பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தி இருப்பது அறியத்தக்கன. அப்பழமொழிகள் குறித்து பகுத்து ஆய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பழமொழி - விளக்கம்

பாமர மக்கள் முதல் கல்வியறிவு படைத்த மக்கள் வரை அனைவரின் நாவிலும் தங்கு தடையின்றி வருவன பழமொழிகள் ஆகும்.

“பாட்டு உரை, நூலே வாய்மொழி பிசியே

அங்கதம் முதுசொல்லோடு”

என்று ஏழு வகை இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றாக முதுசொல் என்கிற பழமொழியைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது (Subramaniyan, 1999). மேலும், முதுமொழி என்பது,

“நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியுடைமையும்
மென்மையும் என்று இவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப”

என்று முதுமொழியின் பண்புகளையும் குறிப்பிட்டிருப்பது அறியத்தக்கது. இங்கு, முதுமொழி என்பது பழமொழியைக் குறிக்கிறது (Subramaniyan, 1999). குறிப்பாக, பழமொழிகள் உள்ளடக்கிய நீதிநூல்கள் வரிசையில் முன்றுரையரையனார் பாடிய “பழமொழி நானூறு” என்ற நூலும் இங்கு நினைத்தற்பாலது.

தமிழில் பழமொழிக்கு “மூதுரை, முதுமை, மொழிமை, முன்சொல், முதுசொல், பழஞ்சொல் என ஆறு பொருள் இருப்பதாகச் சேந்தன் திவாகரம் கூறுவதாக” அறிய முடிகிறது (Sakthivel, 2017). மேலும், தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் பழமொழியைக் குறிக்க 34 சொற்கள் இருப்பதாகவும் வ.பெருமானின் கருத்தைப் பதிவு செய்கிறார் சு.சக்திவேல் (சக்திவேல், 2017).

“நீண்ட அனுபவத்திற் பிறந்த குறுகிய வாக்கியங்கள்” என்பார் செர்வன்டசு (தட்சிணாமூர்த்தி, 2014). மூதுரை என்பதற்கு “பெரியோர் வாக்கு, நீதிமொழி, வேதம், பழமொழி” என்று விளக்கம் தருகிறது கழகத் தமிழ் அகராதி (கழகப் புலவர் குழுவினர், 1997). ஆங்கில அகராதி ‘Proverb’ என்பதற்கு “சில சொற்களில் தெரிவிக்கப்படும் அறிவுரை (அ) எச்சரிக்கை, பழமொழி மூதுரை” என்று விளக்கம் தருகிறது (“a popular saying expressed in a few words intended to advice or give warning” - Junior Deluxe Dictionary, 1987). ஆக்ஸ்போர்டு அகராதி, பழமொழி குறித்து, “வாழ்வை ஊன்றிக் கவனித்து உணர்ந்த உண்மைகளின் துணுக்குகள்” என்று கூறுகிறது (Thatchinamoorthy, 2014).

எனவே, மேற்கூறிய கருத்துக்களின் அடிப்படையில் பழமொழி என்பது, பெரியோர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த உணர்வு வெளிப்பாடே என்பது அறியத்தக்கது.

வைணவ ஆழ்வார்கள்

திருமாலை மையமிட்ட வைணவ சமய நூலான நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தப் பாசுரங்களைப் பாடியவர்கள் பன்னிரு ஆழ்வார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் திருமங்கை ஆழ்வார். இவர் “பரகாலர்” என்று அழைக்கப்படுகிறார். திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் நம்மாழ்வாருக்கு அடுத்து அதிக எண்ணிக்கையில் பாசுரங்களைப் பாடிய பெருமைக்குரியவர். குறிப்பாக, நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை அடுத்து, பாசுரங்களில் அதிக எண்ணிக்கைக் கொண்டது இவரது பெரிய திருமொழி ஆகும் (1084 பாசுரங்கள்) இதைத் தொடர்ந்து, இவர் பாடியன திருக்குறுந்தாண்டகம் (20பாசுரங்கள்), திருநெடுந்தாண்டகம் (30 பாசுரங்கள்), திருவெழுக்கூற்றிருக்கை (ஒரு பாடல்), சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் ஆகியன ஆகும் (கண்ணிகள்).

ஆழ்வார்கள் இறைவனை அடைவதற்கு உணர்ச்சிப்பூர்வமான அணுகுமுறையைப் பின்பற்றினர். இதுவே, ஆழ்வார்களின் பக்தி இயக்கமாக வளரத் தொடங்கியது. குறிப்பாக, அவர்கள் தமது பாசுரங்களில் அகப்பொருள் துறைகளை அமைத்து பாடியிருக்கின்றனர். இறைவனைப் பாடி அனுபவிக்கும் முறையில் நாயக -நாயகி (Bridal Mysticism) உணர்வில்தான் பெண் நிலை ஏறிட்டு பாடியது அறியத்தக்கது. வைணவக் கோட்பாட்டில் இறைவன் (பரமாத்மா) ஒருவனே ஆண் மற்ற உயிர்கள் (ஜீவாத்மா) பெண் நிலையினரே என்ற கருத்து இங்கு நினைத்தற்பாலது. ‘பகவத் விஷய காமம்’ என்று கூறப்படுகிறது.

அந்த அடிப்படையில் அகத்துறைகளைப் பயன்படுத்தி திருமங்கை ஆழ்வார் பல பாசுரங்கள் பாடியிருப்பது சிறப்பிற்குரியனவை. குறிப்பாக, பெண் நிலையில் நின்று பாடிய பாசுரங்களில் தனது பெயரான ‘பரகாலர்’ என்ற பெயர் நீங்கி ‘பரகால நாயகி’ என்ற பெண் பெயர் ஏறிட்டு பாடியிருப்பது

அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு, தலைவி நிலையில் மட்டுமின்றி, தோழி, தாய் என்ற தன்மைகளில் பாசுரங்கள் அமைந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது.

இங்கு, ஆழ்வாரின் பெரிய திருமொழியில், கண்ணன் அவதாரத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட தலைவியான பரகாலநாயகியின் பொருட்டு அவளது தாய் இரங்கிப் பேசியதாக அமைந்துள்ள பாசுரங்கள் அனைத்தும் பழமொழிகள் பயன்படுத்தி பாடப்பட்டுள்ளன. அவற்றையெல்லாம் பகுத்து இப்பகுதியில் கொடுக்கப்படவுள்ளன.

பழமொழியால் பணிந்துரைத்த பாட்டு

திருமங்கை ஆழ்வார் மிகச்சிறந்த கவிஞர். தமது படைப்புகளில் பல புதுமைகளைப் புகுத்தியவர். நாட்டுப்புறப் பாடல் வகைகளைக் கையாண்டவர். குறிப்பாக, பொதுமக்கள் நெறியைப் போற்றும் ஒரு உத்தியாகப் பழமொழிகளைப் பயன்படுத்திப் பாசுரங்கள் அமைத்துள்ளார். ஒவ்வொரு பாடலிலும் பழமொழிகளை இணைத்துப் பாடியிருப்பது புதிய உத்தியாகும். இப்பாசுரங்கள் அனைத்தும் தாய்ப் பாசுரங்கள் எனப்படுகிறது. பரகால நாயகியின் தாய், தன்மகளின் நிலையைத் தலைவனிடத்து (கண்ணனிடம்) வலியுறுத்திக் கூறினாலும், கண்ணனது (தலைவனது) அருள் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இதனை அறிந்த தாய் மிகவும் கோபமடைந்து தலைவனை இழிவாக - கோபமாகப் பேசும் இடங்களில் பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தி இருப்பது அறிய முடிகிறது.

இவ்வகையில் “புள்ளுருவாகி” எனத் தொடங்கும் பத்தாம்பத்தில் ஒன்பதாம் திருமொழி முழுவதும் “பழமொழியால் பணிந்துரைத்தப்பாட்டு” எனப்படுகிறது. “கலியன் வாயொலிகள் தோட்டலர் பைந்தார்ச்சுடர் முடியானைப் பழமொழியால் பணிந்துரைத்த பாட்டு” (கமலக்கண்ணன், 2007) என்ற அடிகளின் வழி அறிய முடிகிறது. தமிழகத்தில் வழங்கும் பழமொழிகள் பல விரவிவந்து ஆழ்வாரின் கருத்துக்களுக்கு அணி சேர்ப்பனவாய் உள்ளன. பரகால நாயகியை இறைவனிடம் சேர்ப்பிக்க தாய் பலவகைகளில் முயன்றும் - பழித்து பேசியும் முயற்சித்து இருப்பது பயன்படுத்திய பழமொழிகள் வழி அறியலாகின்றது.

பெரிய திருமொழியில் பத்தாம்பத்தில் உள்ள ஒன்பதாம் திருமொழி, 11-ஆம் பத்திலுள்ள ஆறு, எட்டாம் திருமொழி மற்றும் சிறிய திருமடல் ஆகியவற்றிலுள்ள பழமொழிப் பாடல்களைப் பகுக்கும்போது பல வகைகளில் பிரித்துக் காண முடிகிறது. உவமை, மரஞ்செடி கனி, உணர்வு சார்ந்த வாழ்வியல் கூறுகள், உயிரினம், பழக்கவழக்கம், சமயம் - தத்துவம் ஆகிய வகைப்பாடுகளில் பகுத்தறியலாம்.

அட்டவணை-1 பழமொழிகள் இடம்பெற்ற பாசுரங்களும், வகைப்பாடுகளும்

பாசுரப் பகுதி	பாசுர எண்	பழமொழி	வகைப்பாடு
பெரிய திருமொழி பத்தாம் பத்து -ஒன்பதாம் திருமொழி	10.9.1	“பிள்ளை தன் கையில் கிண்ணமேயொக்கப் பேசுவது”	உவமை நலம்
	10.9.8	“கவுள் கொண்ட நீராம்”	
	10.9.2	“கோயில் முன்றிலெழுந்த முருங்கை”	மரம் - செடி - கனி - உயிரினம்
	10.9.5	“நாவற் கனியிலும் எளியவள் இவள்”	
	10.9.6	“எருக்கு இலைக்காக எறிமழு ஓச்சல்”	
	10.9.7	“கோழி வெண்முட்டைக்குக் குறுந்தடி என்செய்வது”	
	10.9.3	“அங்கையில் வட்டு”	வாழ்வியல் கூறு
	10.9.4	“தொண்டர் கைத்தண்டு”	

	10.9.9	“ஆரழல் ஓம்பும் அந்தணன் தோட்டமாக நின் மனத்து வைத்தாயே”	இனம் சார்ந்த பழமொழி
பதினொராம் பத்து - ஆறாம் திருமொழி	11.6.6	“தாயிருக்க வெந்நீராட்டுதீரோ?”	மணை
எட்டாம் திருமொழி	11.8.4	“இரு பாடெரி கொள்ளியினுள் எறும்பே போல்”	சமயத் தத்துவம்
	11.8.6	“இடையன் எறிந்த மரம்”	
	11.8.7	“வேம்பின் புழு வேம்பின்றி உண்ணாது”	
சிறிய திருமடல்	கண்ணி.8	“ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே	

பலவகைகளில் பழமொழிகளைப் பகுத்தாலும் குறிப்பாக பத்தாம் பத்து பாடல்கள் அனைத்தும் ஒரு தாய் தன் மகளுக்காக இறைவனிடம் இரங்கிப்பேசும் தாய்ப் பாசுரங்களாகவே அமையக் காணலாம். பதினொராம் பத்துப் பாடல்களில் இருப்பன வைணவ சமயம் சார்ந்த தத்துவத்தை எடுத்துரைப்பதாக அட்டவணை-1 அமைந்துள்ளன.

உவமை காட்டும் பழமொழி

“கள்ளவிழ் கோதை காதலும் எங்கள் காரிகை மாதர் கருத்தும் பிள்ளைத் தன் கையில் கிண்ணமே யொக்கப் பேசுவது”

தன் மகளின் (பரகால நாயகியின்) ஆசையை இறைவன் அலட்சியம் செய்கிறான் அச்செயல் இறைவனுக்குப் பெருமையல்ல என்ற கருத்தைச் சொல்லவரும்போது பழமொழியைப் பயன்படுத்தி உள்ளார். சிறுபிள்ளையிடம் இருக்கும் கிண்ணத்தைக் கைப்பற்ற பெருமுயற்சி செய்ய வேண்டியதில்லை நினைத்தபோது எளிதாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் (Kamalakaran, 2007). பொற்கிண்ணமாக இருந்தால் தான் வலிமை வேண்டும். ஆகவே, பரகால நாயகியிடத்து காட்டும் அலட்சியம் குறித்து பழித்து பேசுவதாக உவமையில் அமைந்துள்ளது.

மற்றொரு பாடலிலும், உவமை அடிப்படையில் பழமொழி அமையக் காணலாம். தனது மகளின் பெருமையைப் பேசும்போது இறைவன் கேட்பதாக - தலைவியை நினைப்பதாக இல்லை என்ற வருத்தத்தை - கோபத்தை வெளிப்படுத்த “கோதை பெருமையை

“நினைத்திலை பேசில் கருங்கூடல் வண்ணா! கவுள் கொண்ட நீராம் இவளெனக் கருதுகின்றாயே”

என்று பழித்துப் பேசுகிறாள் தாய் (Kamalakaran, 2007). வாய்க்குள் கொள்ளப்பட்ட நீர் உள்ளே செல்வதற்கும் வெளியே கொப்பளிப்பதற்கும் உரியதுபோல, தலைவியை இறைவன் கைப்பற்றினாலும் பற்றுலார் அன்றி விட்டாலும் விட்டுவிடுவார் என்ற அச்சத்தின் காரணமாகப் பழித்துப் பேசுவதைக் காணலாம்.

மரம் - செடி - கனி - உயிரினம் சார்ந்த பழமொழி

பரகாலநாயகியின் கைவளையல்களை எளிதாக இறைவன் கவர்ந்து விட்டான் என்பதைக் கூற முற்படும்பொழுது “நீ இவள் தன்னை நின்கோயில் முன்றிலெழுந்த முருங்கையில் தேனா முன் கைவளை கவர்ந்தாயே” என்றடிகளில் “கோயில் முன்றிலெழுந்த முருங்கை” என்ற பழமொழியைப் பயன்படுத்தியிருப்பது அறியத்தக்கது (Kamalakaran, 2007).

அவ்வாறு கவர்ந்த இறைவனிடம் தன் மனதைப் பறிகொடுத்த பரகால நாயகியை தொடர்ந்து இறைவன் அலட்சியம் செய்து வந்ததை “பெருவழி நாவற் கனியினும் எளியன் இவள்” என்ற பழமொழி மூலம் விளக்கியுள்ளார் (Kamalakaran, 2007). பெரிய வழியில் விழுந்து கிடக்கும் நாவல் பழத்தைக் காட்டிலும் இவள் எளியவள் என்று நினைத்து விட்டான் போலும் என்ற தாயின் மனவேதனையைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

மேலும், அவ்வப்போது இறைவன் பரகால நாயகி முன்பு உருவெளிப்பாட்டால் தோன்றுவதுடன் அவளை விட்டு அகலாது இருப்பதும், அவளைத் துன்புறுத்துவதுமான செயல்களில் ஈடுபடுவதைக் கண்டு தாய் “எருக்கு இலைக்காக ஏறிமழு ஓச்சல்” செயலுக்கு ஒப்பாகும் என்று வருத்தத்துடன் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது (Kamalakaran, 2007). இப்பழமொழி உவமை சார்ந்து வகையுளும் அடக்கலாம். எருக்கம் இலைக்காக கோடலியை வீசுவதற்கு ஒப்பாகும் என்ற பழமொழி மூலம் விளக்கியிருக்கிறார்.

மேலும், இதே கருத்தமைந்த பாடலில் வேறு ஒரு பழமொழியைப் பயன்படுத்தி இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உயிரினம் சார்ந்த வகையில் பழமொழி அமைந்துள்ளது. “கோழி வெண் முட்டைக்கு குறுந்தடி என் செய்வது” என்பது பழமொழி (Kamalakaran, 2007). தானே எளிதில் உடைந்து போகக்கூடிய கோழி முட்டையை உடைக்க யாரும் குறுந்தடியைப் பயன்படுத்துவதில்லை. இங்கு உருவெளிப்பாடு என்ற குறுந்தடியால் மேலும் உடைப்பதற்கு இறைவன் ஏன் முயலவேண்டும்? என்ற மனவேதனையைப் பழமொழி மூலம் பாடியுள்ளார்.

வாழ்வியல் சார்ந்த பழமொழி

இறைவன் பரகால நாயகியை அலட்சியம் செய்து வருவதைக் கண்டு வருத்தமுற்ற தாயானவள் பின்வரும் பழமொழிகள் மூலம் இறைவனைப் பழிதூற்றுகிறார். வாழ்வியல் தத்துவத்தை - வாழ்வியல் உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பழமொழியாகும்.

“அங்கையில் வட்டு” என்ற பழமொழியானது, “உலகில் மக்கள் அனைவரும் கைகெட்டாத பொருள்களில் அதிக நாட்டம் கொள்வர் அதுவே எளிதாகக் கிடைத்துவிட்டால் அதன்மீது விருப்பம் குறைந்து (Kamalakaran, 2007). ஒருகாலக்கட்டத்தில் அப்பொருளின் மீது அலட்சியமே உண்டாகும். அதைப்போல, ஒருவர் கையிலுள்ள இனிப்பைப் போல பரகாலநாயகியை அலட்சியம் செய்யும் இறைவனைத் தாய் வருந்தி பழித்துப் பேசுவதாக அமைந்துள்ளது.

இதே கருத்து உடைய மற்றொரு பழமொழியையும் இங்குக்காணலாம். அடியார்களின் கையிலுள்ள ஆயுதத்தைப் (தண்டம்) பிடுங்குதல் போல, நாயகியை அலட்சியப்படுத்துதல் என்ற பொருள் கொண்ட “தொண்டர் கைத்தண்டு” என்ற பழமொழியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் (Kamalakaran, 2007).

இனம் சார்ந்த பழமொழி

“ஆரழல் ஒம்பும் அந்தணன் தோட்டமாக நின்மனத்து வைத்தாயே” (கமலக்கண்ணன், 2007) என்பது பழமொழி. வேள்வியை வளர்க்கும் தொழில் செய்பவர்கள் அந்தணர்கள். அவர்களுடைய தோட்டம் கவனிப்பு இல்லாமல் இருந்தால் செழித்து வளராது. அந்தணனுக்கு அத்தோட்டம் மீது அலட்சியம் செய்வது போல, நாயகி மீது இறைவனுக்கு அலட்சியப்பாதி இருப்பதையே பழமொழி மூலம் பாடியிருக்கிறார். இங்கு இனம் / சாதி சார்ந்துள்ள பழமொழியைப் பயன்படுத்தியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பழக்க வழக்கம் சார்ந்த பழமொழி

பெரியதிருமொழியில் பதினொராம் பத்தின் ஆறாம் திருமொழியில் இடம்பெற்றுள்ள பழமொழியில் மலைநாட்டு வழக்கத்தை பாடலில் பாடியிருப்பது சிறப்பிற்குரியது. “தாயிருக்க மணை வெந்நீராட்டுதிரோ” என்பதில், “பெற்ற தாயை வணங்குவதை விட்டுவிட்டு ஒரு மணப்பலகையை

நீராட்டி கொண்டாடுவதுபோல உள்ளது என்று பொருள் கூறப்படுகிறது. “பெண்கள் பிரசவித்தவுடன் குழந்தை பெற்ற தாயையும் பிறந்த சிசுவையும் குளிப்பாட்டுதல் மலைநாட்டு வழக்கமாக முற்காலத்தில் இருந்திருக்கிறது. பிரசவித்தவுடனே தாயை நீராட்டுவது பலவகைத் துன்பங்களுக்கு காரணமாவதால் அத்தாய்க்குப் பதிலாக ஒரு மணைக் கட்டையை நீராட்டுவிப்பது இடைக்காலத்து வழக்கமாக நடந்து வருவதாக” தேவராஜனின் பதிவு அறியத்தக்கது. “ஈன்றோளிருக்க மணை நீராட்டி” என்ற நம்மாழ்வாரின் திருவாசிரியத்தின் 6-ஆம் பாடலில் இடம்பெறும் பழமொழியையும் இங்கு நினைத்தற்பாலது (Devarajan, 2002).

குறிப்பாக, பழக்கவழக்கத்தின் அடிப்படையில் பழமொழி கூறினாலும், இப்பாடலில் திருமாலை விடுத்து சிறுதெய்வத்தைக் கொண்டாடுவதை வெறுப்பதாகப் பழமொழினூடே கருத்து தெரிய வருகிறது. “புதுத் தெய்வம் கொண்டாடும் தொண்டர்! பெற்ற தாயிருக்க மணை நீராட்டுதீரோ,” (கமலக்கண்ணன், 2007) என்ற அடிகளைக் கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது (Devarajan, 2002).

தத்துவம் சார்ந்த பழமொழி

பெரியதிருமொழியில் 11ஆம் பத்தில் எட்டாம் திருமொழியில் சமயத் தத்துவம் சார்ந்த வகையில் 3 பழமொழிகள் இடம்பெறக் காணலாம். பிறவாப் பேரின்பம் வேண்டியும், பிறவித் துன்பம் நீங்கவும் வேண்டிப் பாடுகிற பாடங்களில் அதற்கேற்ப பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இறைவன் திருவடிகளில் சரண்புகுவதே இவற்றை நீக்க இயலும் என்பதனை வலியுறுத்திப் பாடியுள்ளார். இறைவன் தன்னை மேன்மேலும் பல பிறவிகளில் பிறக்க வைத்து விடுவானோ என்று அஞ்சும் ஆழ்வார் தனது நிலைமையை. இரு பக்கத்திலும் நெருப்புப் பற்றி எரிய அதன் நடுவிலே அகப்பட்டு வருந்தும் எறும்புடன் ஒப்பிட்டுப் பாடுகிறார். “இரு பாடெரி கொள்ளியினுள் எறும்பே போல்” என்பது பழமொழி. இது, சமயம் சார்ந்திருப்பினும் உவமையின் வகையுள் இடம் பெறக் காணலாம் (Kamalakaran, 2007).

ஆழ்வார் இறைவனை வந்து அடைவதற்கு இறையருள் கிட்ட வேண்டும் என்பதை, “இடையன் எறிந்த மரமே ஒத்து” என்ற பழமொழி வழி வேண்டுகிறார் (Kamalakaran, 2007). ஆயர்கள் மரக்கிளைகளை முழுமையாக வெட்டாமல் பாதியளவு வெட்டி ஆடுகளுக்குத் தீனியாகக் கொடுக்க தொங்கவிடுவர். அவ்வாறு தொங்கும் கிளைகள் ஓரிரு நாட்கள் சென்றால், ஒரு பகுதி பசுமையாகவும், ஒரு பகுதி உலர்ந்தும் காணப்படும். அவ்வாறே இம்மையிலும் மறுமையிலும் பரம்பொருளை அடைய முடியாது இரண்டும் கெட்ட நிலைக்குத் தன்னை ஆட்படுத்தாமல் இருக்கமாறு ஆழ்வார் வேண்டுகிறார்” என்பதாகப் பழமொழி விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது (Devarajan, 2002).

அடுத்து, வைணவ சமயத் தத்துவமான சரணாகதி தத்துவம் குறிப்பிடப்படுகிறது. திருவடிகளைப் பற்றுதலின்றி வேறேதும் விரும்புவதில்லை என்று ஆழ்வார் வேண்டுகிறார். இதனை, வேப்ப மரத்தில் உண்டான புழுவானது அம்மரத்தின் இலை முதலியவற்றை சுவைபட உண்ணாமே அன்றி வேறொன்றை உண்ணாது என்ற பெருள் கொண்ட பழமொழி வழி கூறப்பட்டுள்ளது. “வேம்பின் புழு வேம்பின்றி உண்ணாது” (Kamalakaran, 2007).

ஆழ்வார் பாடிய சிறிய திருமடலிலும் பழமொழி பயன்படுத்தி பாடியிருக்கிறார். குறிப்பாக, அர்ச்சை நிலை குறித்து விளக்கியுள்ளார். எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய அர்ச்சை நிலை விடுத்துவிட்டு பரத்துவமான மோட்ச இன்பத்தை பெற விரும்புவார்களா? என்று ஆழ்வார் கேட்கும்பொழுது அதற்கு இணையான பழமொழியை முன் வைக்கிறார். “ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப் பின் போவதே” என்ற சிறிய திருமடல் அடிகள் விளக்குகிறது (Kamalakaran, 2007).

முடிவுரை

பக்தி இலக்கியங்களில் அகப்பொருள் கலந்து பாடுதல் ஒரு மரபாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. அந்த வகையில் வைணவ சமயப் பாடல்களிலும் ஆழ்வார்களின் பக்தி முறையில் நாயக - நாயகி பாவம் சிறப்பிடம் பெற்றாலும் தோழி, தாய் என்ற நிலைகளிலும் தமது அகப்பொருள் அனுபவங்களைப்

பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும். திருமங்கை ஆழ்வார் நாட்டுப்புறக் கூறுகளுள் ஒன்றான பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தி அகம் சார்ந்தும் புறம் சார்ந்தும் பாடியிருப்பது புதிய உத்தியாகும். சமூகத்தில் அறங்களை வலியுறுத்தவும் தவறு செய்யும்பொழுது இடித்துரைக்கவும் பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தவதுண்டு என்பதை அறிந்திருந்த ஆழ்வார் பத்தாம் பத்து முழுக்க அகப்பொருள் - தாய்ப் பாசுரங்களில் பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தி பாடியிருப்பன குறிப்பிடத்தக்கன. குறிப்பாக, அகப்பொருள் மரபில் தாய் நேரிடையாக தலைவனிடத்து-இறைவனிடத்து தனது மகளுக்காக (பரகால நாயகி) இரங்கிப் பேசுமிடங்களில் பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தியிருப்பது புதிய அணுகுமுறையாகும். அகம்சார்ந்தும் தத்துவம் சார்ந்தும் அமைந்துள்ள பழமொழிகள் உவமைப் பொருள், மரம், உயிரினம், வாழ்வியல் உண்மை, சமயம் சார்ந்த தத்துவம் ஆகிய பிரிவுகளில் பகுத்துக் காணும்படியாக இடம்பெற்றுள்ளவிதம் சிறப்பிற்குரியன.

References

- Devarajan, T.N.S. (2002) Vainavamum Azhvarkalum, Sri Shenbaga Pathipagam, Chennai, India.
- Junior Deluxe Dictionary, (1987) (English - English - Tamil), Deluxe Publication, Madurai, India.
- Kamalakaran, E.V. (2007), Nallayira Divya Prabantham Moolamum Vilakka Uraiyum, (Vol 5 & 6), Varthaman Pathippagam, Chennai, India.
- Kazaga Taamizh Agarathi, (1997) (Kazhagam Tamil - Tamil), Kazhaga Veliyeedu, Chennai, India.
- Sakthivel, S. (2017) Nattupura Iyal Aaivu, Manivasakar Pathippagam, Chennai, India.
- Subramanian, S.Ve. (1999), Tholkapiyam Thelvurai, Manivasagar Pathipagam, Chennai, India.
- Thatchinamoorthy, Aa. (2014), Thamizhar Nagarigamum Panpadum, Yaazh Veliyeedu, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License